

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת חוקת ה' אַלְפִים תשע"ב תהא שְׁנַת ע"ב בגימטריא חֶסֶד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

כף הקלע מלשון קליעת חוט. מלאכי חבלה מלשון חבל.

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (ע"ז ה.) וְכָל הַעוֹבֵר עֲבִיחָה וְכוּ', רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, קְשׁוּרָה בּוּ בַפְּלָב, רֹאִים שְׁעֵבְרָה קְשׁוּרָה לְאָדָם כְּמוֹ פֶּלֶב שֶׁקְשׁוּר בְּחוּט לְבַעֲלִיו. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקִּדְּשׁ לְהֶאֱרִיז"ל (ע' נד) שֶׁפֶּלֶב הוּא בְּחִינַת פֶּבֶל שֶׁהוּא חוּט. נִרְאָה דְעֵבְרָה הִיא מִלְשׁוֹן עֲרוּב דְאָדָם שְׁחוּטָא הוּא מְעֲרָב טוֹב וְרַע, עַל יְדֵי שְׁמִכְנִיס אֶת הָרַע לְתוֹךְ הַטּוֹב. וְכֵן מוּבָא בְּמַגְלַה עֲמָקוֹת' (קמ) שֶׁהַכְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל הַחוּטָאִים שֶׁקְשׁוּרִים בַּסְטְרָא אַחֲרָא (דברים כה, יח) 'וַיִּזְנֶב בֶּן כָּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֵיכֶן' ס"ת פֶּל"ב או פֶּב"ל.

מְצִינּוּ בַזְהַר (ויקהל רטו): מְעוֹנֵן שְׁעוֹסֵק בְּעוֹן וְלֹא עוֹסֵק בְּזָכוֹת, וְאִם תֵּאמַר הֲרֵי עוֹמְדַת נ' בְּאֲמָצֵעַ, כֶּךָ הוּא וְדָאִי, שֶׁהֲרֵי לֹא יְכוּלִים לְשַׁלֵּט בְּאוֹתוֹ סְטְרָא אַחֲרָא עַד שְׁמַעְרָבִים בּוּ עֲרוּב שֶׁל צֵד הַקִּדְּשָׁה כְּחוּט אֶחָד דֵּק, מִי שְׂרוּצָה לְקַיֵּם שֶׁקֶר יַעֲרַב בּוּ דְבַר אֲמַת. רֹאִים שְׁיִנְיַקַת הַסְטְרָא אַחֲרָא מִהַקִּדְּשָׁה הִיא עַל יְדֵי שְׁמִכְנִיסִים חוּט דֵּק שֶׁל קִדְּשָׁה בַמְּקוֹם הַסְטְרָא אַחֲרָא עַל יְדֵי חֶטָּא. נִרְאָה לְבָאָר הָעֲנִיָּן שְׂאֵם הָאָדָם חוּטָא יֵשׁ יְנִיקָה לְחִיצוֹנִיִּים מִמֶּנּוּ, דְלִכְלֵל אָדָם יֵשׁ חוּט חֲשֵׁמֶל רוּחְנִי שֶׁל שְׁפַע שְׁמֹגִיעַ מִהַקִּדְּשָׁה, מַעַל כָּל הַקְּלָפוֹת, וְיוֹרֵד לְעוֹלָם הַגִּשְׁמִי שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹךְ הַקְּלָפוֹת, לְהַשְׁפִּיעַ לוֹ שְׁפַע, וְאִם הָאָדָם חוּטָא, הוּא גוֹרֵם לְהַכְנִיס אֶת הַקְּלָפוֹת לְתוֹךְ הַחוּט שְׁלוֹ, וְיֵשׁ לְהֵן אַחֲזִיזָה וְיִנְיָקָה בְּתוֹךְ הַחוּט שְׁלוֹ, וְהוּא הוֹפֵךְ הַשְׁפַּע לְפֶשַׁע. וְכֵן הוֹפֵךְ הַקְּשֶׁר לְשֶׁקֶר כְּפִי שְׁמִרְמֵז הַזֶּהָר שֶׁכָּל שֶׁקֶר יֵשׁ לוֹ חוּט שֶׁל אֲמַת בְּתוֹכוֹ. וְכֵן הוֹפֵךְ אֶת הָעֲנָג לְנֹגַע, וְאֶת הַשְּׁבֵת לְבִשְׁת. וְאֶת הַיָּקָר לְקָרִי. וְכֵן חֶטָּא הוּא מִלְשׁוֹן חוּט, וְחֶטָּאֲנוּ בְּגִימְטְרִיא חוּטִים. דְּבַכָּל חֶטָּא שְׂאָדָם חוּטָא הוּא מְכַנֵּס הַסְטְרָא אַחֲרָא לְחוּט שְׁלוֹ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוֹר שְׁלִיט"א שְׂאֵם מוֹרִידִים ה' מְחוּט נִשְׁאָר חֶטָּא, הֵינּוּ שְׁמוּצִיאִים אֶת הַשִּׁ"ת הַנִּרְמָז בְּאוֹת ה'.

וּמְרָמָז בַּמִּשְׁנָה (קידושין מ:): כָּל שֵׁיטְנוֹ בַּמְקָרָא, וּבַמִּשְׁנָה, וּבְדַרְכֵי אֶרֶץ, לֹא בַמְהָרָה הוּא חוּטָא, שְׁנֹאֲמַר "וְהַחוּט הַמְשַׁלֵּשׁ לֹא בַמְהָרָה יִנְתַּק", הֵינּוּ שְׂמִי שֶׁהַחוּט שְׁלוֹ קְשׁוּר חֶזֶק בְּתוֹרָה, הוּא שׁוֹמֵר עָלָיו שְׁלֹא יַחֲטֵא וְלֹא יִכְנִיס הַסְטְרָא אַחֲרָא לְחוּט שְׁלוֹ. וְכֵן מְרָמָז בְּתַפְלַת יוֹם כְּפוּר קָטָן (פִּיּוּט יום זה) וְדָאִי זְדוֹן לְבִי אֶצְלוֹ גְלוּי, חוּטִי עוֹזְנוֹתִי עִם דוֹק רִשְׁעִי, דִּינִי אֲנִי אֲדַע בְּאֵשׁ קְלוּי, כִּי אֲרַגְתִּי אֶל פֶּשְׁעִי. וְכֵן הַכְּתוּב (במדבר ט, יג) "חֶטָּאוּ יִשְׂרָאֵל הָאִישׁ" ר"ת חִי"ה בְּגִימְטְרִיא חוּט.

כְּתוּב (דברים לב, ה) "שַׁחַת לוֹ לֹא בָּנִיו מוֹמֵם דוֹר עֲקָשׁ וּפְתִלְתַּל". וּמְבָאָר רַש"י "וּפְתִלְתַּל" כְּפְתִיל הֵזָה שְׁגוֹדְלִין אוֹתוֹ וּמְקִיפִין אוֹתוֹ סְבִיבוֹת הַגְּדִיל. וּבִשְׁפָתֵי חֲכָמִים' שֵׁם כְּמוֹ שְׁעוֹשִׁין פְּתִילָה לְנֵר שֶׁל שְׁמֹן שְׁמִקִּיפִין סְבִיב הַקֶּשׁ. רֹאִים שֶׁהַכְּתוּב מְמַשִּׁיל הַחוּטָא לְאֶחָד שְׁמִסוּבָב חוּט מְסִבִּב לְחוּט. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ דְהַחֲטָא גוֹרֵם שְׁחוּט הַנְּחָשׁ מְסוּבָב אֶת חוּט הַחֲשֵׁמֶל, וְהַחֲטָא גוֹרֵם אֶת הַפְּתִלְתַּל".

מְצִינּוּ בְּרַש"י (שמות כט, לו) שֶׁהַלְשׁוֹן חֲטָאוֹת, הִיא מִלְשׁוֹן חֲטוּי, וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ דְקָרְבַן חֲטָאוֹת מְנַקָּה וּמְחַטָּא אֶת זְהַמַּת הַחוּטִים.

נראָה דלכן קשרו לשון של זהורית - חוט אדם, בראש שעיר המשתלח, וכשהלבין החוט היו שמחים, וידעו שנמחלו עונותיהם, כמובא בגמרא (יומא טז), דצבע האדם מסמל את הסטרא אחרא של עשו, וצבע הלבן מסמל את צד הקדשה, (ע' בזוהר תזריע נ:), וכשהלבין החוט ידעו שהנחש יצא, והחוט חזר להיות לבן. והגמרא שם מסמיכה ענין זה לפתוב (ישעי' א, יח) **"אם יהיו חטאיכם כשנים כשגלג ילבינו אם יאדימו כתולע כצמר יהיו"**. וגם כאן רואים שהפתוב ממשיל את החטא לחוט אדם המרמז על הנחש, ואת הטהרה מהחטא לחוט לבן

מצינו במדרש (במדב"ר ד, יז) **מזבח הנחשת שהיה עומד בחצר היו מסירין את הדשן מעליו, והיו פורשים עליו בגד ארגמן, למה בארגמן שהוא היה אורג את ישראל מן החטא, שעליו היו מקריבין תמידין בכל יום וחטאות ואשמות, ועולות ושלמים**. ובפרוש מהרז"ו שם אורג את ישראל מן החטא, ארגמן נוטריקון אורג מן, וצריך עיון איך שיך אריגה מן החטא. נראה לבאר הלשון **אורג על פי דברינו**, דהחטא פוגם בחוט האדם, וקושר את החוט לחוטי הסטרא אחרא, והמזבח שפפר את החטא היה אורג את החוט מחדש לצד הקדשה. ומוציא את החוט מחוטי הסטרא אחרא, וכן **חוט מרמז** בפתוב (תהילים פו, ה) **"כי אתה אדני טוב וסלח"** בדלוג הפוך של ג' אותיות, דהסליחה היא אריגת החוט מחדש.

מצינו בזהר (משפטים קו.) **התשובה שוברת כמה גזרות ודינים, וכמה שלשלאות של ברזל, ואין מי שעומד מפני התשובה**. נראה דשלשלאות של ברזל, מרמז על חוטי הסטרא אחרא שהם בבחינת חוטי ברזל כדבארנו במאמר 'חשמל סלם', ועל ידי התשובה נשברים, והנחש יוצא מהחשמל.

מצינו בגמרא (יבמות קא:): **"וסביביו נשערה מאד"**, מלמד שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם סביביו כחוט השערה. נראה לבאר לפי דברינו, שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים שלא יפגמו ויכניסו את הסטרא אחרא לתוך חוט השערה הרוחני שלהם, ושינצלו את כל השפעות החוט בשלמות לעבודת השם. ומובא ב'משנה ברורה' (ח' סק"ח) בשם האריז"ל שר"ת **ציצ"ת** הוא, צדיק יפריד ציצייתיו תמיד, נראה להוסיף על פי דברינו צדיק יבדק ציצייתיו תמיד, דהצדיק צריך תמיד לבדק בציצייתיו הרוחניות, שלא לפגם את חוט השערה.

מצינו בגמרא (ברכות ח.) **תשע מאות ושלושה מיני מיתה נבראו בעולם. קשה שבכלן אספרא, ניחא שבכלן נשיקה, אספרא דמיא פחיזרא בגנבא דעמרא דלאחורי נשרא, ואיכא דאמרי כפטורי בפי וט, נשיקה דמיא כמשחל בניתא מחלבא**, היינו המיתה הקשה ביותר היא אספרא, והיא בבחינת נתוק חוטי צמר מקוצים. שקצת מן הצמר נמשך אחרי הקוצים. או בבחינת **פטורי בפי וט**, היינו חבלים של הספינות שתחובים בדחק בנקבים, וקשה לנתקם. ומיתה נשיקה נחשבת למשיכת שערה מחלב. נראה לבאר על פי דברינו דהנשמה היא בבחינת פתילה, [עין בזהר (תקונים ס:)] שישראל הם בבחינת פתילה שבנר, וכשאדם חוטא ומשליט את הגוף ומלאכי החבלה על הנשמה, הרי הוא קושר את הגוף עם הנשמה. ובשעת מיתתו קשה מאד לנתק את הנשמה שהיא בבחינת חוט, מהגוף ומלאכי החבלה. לכן זה נמשל לחוטי צמר שמסתבכים בקוצים, או לחוט של ספינה שתחוב בדחק וקשה לנתקו. מה שאין כן צדיקים שזוכים למיתה נשיקה, הרי נשמתם יוצאת בבחינת שערה היוצאת מהחלב ללא שום יסורים. וכן מצינו לשון בספר 'מגיד מישרים' (פ' ויחי) שאומר ל'בית יוסף' שיעלה לעולם האמת **כצמר נקי**, ורואים שהמשיל את עלית הנשמה לחוטי הצמר. וכן מצינו בגמ' (מ"ק כה:) שמיתה צדיקים נמשלה לדג שעולה בחכה דרך החוט.

כתוב (קהלת יב) "וזכר את בוראין בימי בחרותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ: עד אשר לא ירתק [- יחתך] חבל הפסוף וישב העפר על הארץ כשהיה, והרוח תשוב אל האלהים". ומבאר רש"י "חבל הפסוף", חוט השדרה שהוא לבן כפסוף, בארנו במאמר 'חוטי החשמל' שחוט האדם הוא בבחינת חוט שדרה רוחני. נראה דהכתוב מרמז שהאדם יעשה תשובה קדם שחוט זה ינתק מגופו. וכן מצינו בזהר חדש (שה"ש עה): "חבל הפסוף חוט של חסד שנמשך מלמעלה למטה. ובארנו במאמר 'חשמל ציזית', שחוט של חסד מסמל את החשמל. ועוד רואים שהקרי בכתוב שם הוא "עד אשר לא ירחק חבל הפסוף", והכתיב "עד אשר לא ירתק חבל הפסוף". נראה דיש כאן רמז שחבל הפסוף הרוחני מתנתק בשעת מיתה מהגוף, ירתק, וגם מתרחק מהגוף יחד עם הנשמה, "ירחק".

מצינו בגמרא (שם י:) חזקיהו המלך גרר עצמות אביו על מטה של חבלים והודו לו. נראה דלכו הוא גרר על מטה של חבלים, כיון שאביו היה רשע ופגם בחבלים שלו, לכן בזהו חזקיהו וגרר עצמותיו על מטה של חבלים.

וזה לשון המדרש ('אוצר המדרשים' ע' רנג) כיון שהנשמה פורחת מגופה, מקבלין אותה מלאכי חבלה, וקולעין אותה כהרף עין למלאכי זעם. נראה דהלשון קולעין אותה היא מלשון קליעת חוט, דהנשמה היא חוט, ואם האדם חוטא, כשהוא מת, הוא נקלע ונקשר עם חוטי זעם. ואם הוא צדיק הוא נקשר לחשמל ועולה לגן עדן. כמובא בספר 'שערי אורה' (שער ו) מיתתו של האדם חיים היא לו, שעולה למעלת המלאכים. וכן מצינו בזהר (תיקונים גג) שהס"מ נקרא חובל, ובת זוגו נקראת חבלה. וכל המלאכים שתחתיהם נקראים מלאכי חבלה. ורואים שמלאכי חבלה הם מלשון חבל.

מובא ב'תניא' (אגרת התשובה ה) "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו" כמו חבל שראשו קשור למעלה וקצהו למטה, וזה ענין הפרת שנוכרת ונפסק חבל ההמשכה משם הו"ה ברוך הוא, וכמו שכתוב "ונכרתה הנפש ההוא מלפני" מלפני דיקא, והוא על דרך משל מחבל עב שזור מתר"ג חבלים דקים, ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתר"ג מצות, וכשעובר חס ושלום על אחת מהנה נפסק חבל הדק. היינו שכשאדם חוטא חס ושלום הוא כביכול חותך חלק מחוט ההשפעה שבאה אליו מצד הקדשה, אף שההשפעה ממשיכה לזרם, כיון שעכשו היא זורמת דרך הקלפות, זה נחשב כאלו נחתך החוט שבא מצד הקדשה, וזה ענין הפרת. וכן מצינו בזהר (נשא קלו) ששרש התר"ג מצוות הוא מהאור הנמשך מהשערות שלמעלה. וכן מובא בספר 'מעבר לבק' (שפתי רננות פ"ד) מהחבלים העולים מפסוקי התורה נעשה מכל אות ואת מלאך רוחני המתעלה מדרגה אחר מדרגה, עד כי יתעורר שפע עליון לירד ולהשפיע דרך מקומות אחיזת נשמתו שנשאר שרשם למעלה, ומה שנוכנס באדם הוא מהתפשטות שרשה העליון, ונמצא חוט משוך בין הנפש לאדם, וחוט אחר בין הרוח לאדם, וחוט אחר בין הנשמה לו. והם כשלשה חוטין שתי. והמצות והמעשים טובים הם כחויטי ערב המחזיקים ג' חוטי שתי אלו. ועושה אותו יריעה קימת. כן האדם על ידי תורה ומצות מוסיף מאורי אור, והוא כמוסיף ערב על השתי. והעון מתדבק בנפש ומפסיק בין צנור קדשת חלקי נפשו לקונו, וזהו "קפדתי כארג חיי".

וכן מובא בפרוש הראב"ד לספר יצירה (הקדמה) "קפדתי כארג חיי", דע אהובי כי בערך שמטוה השמים נארגו, שנאמר "נוטה שמים פריעה", כן הויות אשר מהם נתהוו נפש כל חי היא נארגת, והסוד כי בכלות הימים נאמר "וימי קלו מני רץ ברחו לא ראו טובה". "ימי קלו מני ארג". ובאור זה כי השתי יורד מבואר כל עלמין, והערב מחכמ"ה בינה ונגדל"ה וגבור"ה ונצ"ח והו"ד, ושתי עליון תפארת ותחתון עטר"ת. אמנם כאשר תמו ימי חיותו, אז יפרת

מהחוטין של הארג השתי והערב, זש"ה "קפדתי כארג חיי מדלה יבצעני מיום עד לילה תשלימני". פרוש מהמקום הנקרא דלה והיא עטרת יחתכני, מיום עד לילה תשלימני פרוש אתה השלמתה ומלאת ימי וכבר נשלמו.

נראה דזה מרמז בגמרא (סוכה נב.) יצר הרע בתחלה דומה לחוט של בוכיא [קורי עכביש] ולבסוף דומה פעבותות עגלה, שנאמר "הוי משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה". היינו שבהתחלה היצר הרע נכנס בחוט דק, בבחינת קורי עכביש, ומכשיל את האדם בחטא קטן, ועברה גוררת עברה, עד שהאדם מכניס היצר הרע לכל החוטין שלו בעבי של עבותות עגלה. וכן קור בגימטריא ערלה דהערלה מתלבשת על היסוד לאט לאט כמו קורי עכביש. וכן עכביש אותיות שיעכב את השפע. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שקורי עכביש מרמזים על עמלק המסמל את הערלה, שעליו נאמר "אשר קרן בדרן".

ועוד מצינו ב'תניא' (אגרת התשובה ו' ט') כמו החבל שראשו אחד למעלה וראשו השני למטה, אם ימשך אדם בראשו השני, ינענע וימשך אחריו גם ראשו הראשון, וככה ממש בשרש נשמת האדם ומקורה הוא ממשיך ומוריד השפעתה, על ידי מעשיו הרעים ומחשבותיו, עד תוך היכלות הסטרא אחרא. וזה שפתוב בתנא דבי אליהו, אדם עבר עברה ונתחייב מיתה למקום, מה יעשה ויחיה, אם היה רגיל לקרות דף אחד, יקרא ב' דפים, כמשל חבל הנפסק וחוזר וקושרו, שבמקום הקשר הוא כפול ומכפל, וככה הוא בחבל נחלתו. היינו שהאדם בחטאו מעביר את השפעות החוט שבאים מצד הקדשה שיעברו לסטרא אחרא. וכעין זה מובא בכתבי הרמ"ד וואלי (פרשת שמיני) ההנויות עצמן אינן מאירות ומתקימות בתוך הספירות, אלא באורו הגדול של חוט אינסוף ברוך הוא שמתקשר בהם, והקשר הזה תלוי בעבודת התחתונים, והוא חזק או רפה כפי עבודתו.

מובא בספר 'תרומת הכרי' (בהקדמה) איתא בעשרה מאמרות שבשעה שישאל אפרו נעשה ונשמע נקשרו לקב"ה בקשר של קימא בשני קשרים. וכשעובר ישראל פעם אחת התר קשר א', וכשעובר ישראל פעם ב' התר הקשר השני, וזו שאמרו (יומא פו:) עבר אדם עברה ושנה בה התרה לו, רצה לומר שהתר לו הב' קשרים מעברה זו.

וזה לשון הספר 'חסד לאברהם' (מעין ז' נהר ו') נרצה לפרש מהות יצר הרע ויצר הטוב, כמו שהרע הוא התעוררות סמא"ל, ויש לו בחינה באדם וכניסה בו, כך יצרו הטוב הוא התעוררות אלהי, חוט של טהרה נמשך מהבורא אל האדם, חציו קשור למעלה בקרני הוד יוצרו, וחציו קשור לשכל האדם ונשמתו. אם ימשך דבקיותו בבורא יתברך, יגביר בו יצר הטוב, ויתעבה החוט הזה פעבות העגלה, ויתרבה בו התעוררות בוראו, והרשע הפסיק חוט חסד רחמי יוצרו עליו ונאחז בסבך בקרניו של סמא"ל, קרני רשעים, ואם יש בו דעת לאחז בתקות חוט התשובה ישיב היצר טוב אל קדמותו.

מצינו בגמרא (ברכות סא.) יצר הרע כמין חטה הוא דומה. בארנו במאמר 'חשמל מילה' שהחטה היא בחינת חוט, והמץ הוא בחינת הערלה המתלבשת על החוט, נראה דיש רמז בגמרא שהיצר הרע הוא בבחינת המץ שעל החטה. וכן מצינו בזהר (פנחס רנב.) שההבדל בין חמץ המסמל את יצר הרע, למצה המסמלת את יצר הטוב, הוא חוט דק שהופך את הה' שבמלה מצה לח' שבמלה חמץ. וכן מצינו בזהר (הקדמה ח:) שבין הקדשה לסטרא אחרא יש שעור של חוט דק. וכן מובא בס' שערי צדק (א) אין בין גן עדן לגיהנם אלא כחוט השערה.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

וְזֶה לְשׁוֹן הַמְדַרְשׁ (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר עֲתִיד הַקִּבְ"ה לְשׁוֹק לְדַבֹּרָה אֲשֶׁר בְּקֶצֶה יְאוּרֵי מִצְרַיִם, וּבָאִים וְעוֹשִׂים מְלַחְמָה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם, וְהַמֶּלֶךְ שְׁמֹנְהֵיג אוֹתָם הוּא עֶבֶד שְׁמֵרַד עַל אֲדוֹנּוֹ, וְכוּ', וּמִתְקַבְּצִים אֵלָיו אֲנָשִׁים שְׁמֵרְדוּ עַל אֲדוֹנֵיהֶם, וְיוֹצְאִים בְּמַעֵט וּמְחִזְזִיקִים מְלָכוֹת בְּגִבּוֹרָה. וְעַל מְרוֹם יִשְׂרָאֵל יַעֲלוּ וְכוּ'. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בְּרִית מְנוּחָה (הַדְרָךְ הַשְּׁנִייה) וּבְזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה כְּתִיב, "וְסִכְסַכְתִּי מִצְרַיִם בְּמִצְרַיִם". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹנָתָן ג' שְׁלִיט"א שְׁשֵׁלְטוֹן הָאֲחִים הַמוֹסְלָמִים בְּמִצְרַיִם נִרְמַז בְּפָרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (פָּרָק ל) חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר דְּבָרִים עֲתִידִין בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל לַעֲשׂוֹת בְּאַרְץ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְכוּ', וּשְׁנֵי אֲחִים יַעֲמְדוּ אֵלֵיהֶם נְשִׂאִים בְּסוּף וּבִימֵיהֶם יַעֲמֹד צַמַח בֶּן דוֹד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלִיט"א שְׁהַפְּסוֹק "עַל פְּנֵי כָל אֲחָיו נִפְל" מְרַמֵּז עַל הָאֲחִים הַמוֹסְלָמִים שְׁמִפְּלִיִּים אֶת מְלָכוֹת יִשְׁמַעְאֵל בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת. וְזֶה נַעֲשֶׂה "עַל פְּנֵי כָל", בְּדֶרֶךְ שֶׁל הַפְּגָנוֹת שְׁכָל הָעוֹלָם רוֹאָה. וּבִיתֵר בְּאוֹר: כָּל הַפְּרָשָׁה שֶׁם מְדַבֵּרֶת עַל תּוֹלְדוֹת יִשְׁמַעְאֵל וּבְנָיו וּשְׁנֵי חָיִיו וּמִיתָתוֹ, וְהַסִּיּוֹם שֶׁל הַפְּרָשָׁה מְדַבֵּר עַל מַה שְּׁקָרָה לְבָנֵי יִשְׁמַעְאֵל אַחֲרֵי מִיתָתוֹ, (בְּרֵאשִׁית כה, יח) "וַיִּשְׁכְּנוּ מַחֲוִילָה עַד שׁוֹר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶכָה אֲשׁוּרָה עַל פְּנֵי כָל אֲחָיו נִפְל". וְעַל זֶה אוֹמֵר ה'בַּעַל הַטּוֹרִים' שְׁסִיּוֹם הַפְּסוֹק מְרַמֵּז עַל הַסּוּף שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וְלָכֵן כְּתוּב "עַל פְּנֵי כָל אֲחָיו נִפְל", שִׁישְׁמַעְאֵל לֹא יְפוֹל בְּיַדֵּי אַמּוֹת אַחֲרוֹת, אֲלֵא מֵאֲחָיו; הַפִּיכוֹת פְּנִימִיּוֹת כְּפִי שְׂרׁוּאִים בְּיָמֵינוּ, וְלָכֵן הַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת הַשֵּׁם שֶׁל הַמּוֹרְדִים 'הָאֲחִים הַמוֹסְלָמִים' לְסַמֵּל אֶת הַפְּסוֹק הַזֶּה שֶׁהָאֲחִים מִפְּלִיִּים אֶת יִשְׁמַעְאֵל לְעֵינֵי כָל. וְכֵן מְצִינוּ בְּמְדַרְשׁ (יְלֻקוֹט בְּרֵאשִׁית עט) "וְעַל פְּנֵי כָל אֲחָיו יִשְׁכֹּן", "עַל פְּנֵי כָל אֲחָיו נִפְל". בְּעוֹלָם הַזֶּה "יִשְׁכֹּן", אֲבָל לְעֲתִיד לְבֹא "נִפְל". וְיוֹצֵא שֵׁישׁ לָנוּ פְּסוֹק בְּתוֹרָה עַל אַחֲרֵית הַיָּמִים, שְׁמִתְקִים לְעֵינֵינוּ מִמֶּשׁ.

יְדוּעַ שְׁכַמָּה מִתְלַמְּדֵי הַמַּגִּיד מִמְּעֻזְרִיטֵשׁ ז"ע נִתְאַחְדוּ בְּעִבּוּדָה לְהַחִישׁ אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּשָׁנִים תַּקַּע"ב תַּקַּע"ה, וְנִסְתַּלְקוּ בְּשָׁנַת תַּקַּע"ה. הֲלֹא הֵמָּה: הַמַּגִּיד מְקַאֲזֵנִיץ, וְרַבִּי מְנַחֵם מְעַנְדֵּל מְרִימְנָאב, וְהַחֲזִיזָה מְלוּבְבֵלִין. וְכִמּוֹ שְׁבִימֵינוּ בְּאַרְנוֹ עַל פִּי חוֹז"ל שְׁזִמְנֵן בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וּמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג, הֵם תְּהֵלִיךְ מְסוּף שְׁנַת תַּשַּׁע"ב עַד סוּף שְׁנַת תַּשַּׁע"ה. כֵּן בְּזִמְנָם מְלַחְמַת נְפּוֹלָאוֹן נִגַּד אֶלְפִּסְנֵדֶר הַרוֹסִי פְּרָצָה בִּי"ד בְּתַמּוֹז תַּקַּע"ב, וְנִמְשְׁכָה עַד י' בְּסִינֵן תַּקַּע"ה. וְכָל הַשָּׁנִים הָלְלוּ נִתְאַמְצוּ הַרְמ"מ מְרִימְנָאב זִיע"א עִם עוֹד גְּדוֹלִים לְהַפְּךְ אֶת הַמְּלַחְמָה לְמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג לְהַחִישׁ אֶת הַגְּאֻלָּה, כִּי הַשָּׁנִים הָאֵלוּ שְׁבָאוּ אַחֲרֵי שְׁנַת ת"ק שֶׁהִיְתָה הַבְּקָר שֶׁל הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי הָיוּ זִמְנֵן מְסַגֵּל לְגְאֻלָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֶּׁה לְוִינְגֶר שְׁלִיט"א שִׁי"ד דְּל"ת בְּתַמּוֹז בְּגִימְטְרִיא מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן חוֹדֵשׁ תַּמּוֹז בְּגִימְטְרִיא תַשַּׁע"ב.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יוֹסֵף חַיִּים זְכַאִי שְׁלִיט"א מִיִּשְׁבֵּת הַמְּקַבְּלִים 'נְחֻלַת יִצְחָק' שְׁשִׁמַּע ג' פְּעָמִים מִהַרְה"ג ר' יִצְחָק כְּדוּרֵי זצ"ל שְׁמַשְׁיחַ יְבֹא בְּחֹדֶשׁ אָב תַּשַּׁע"ב.

דְּבָרִים מַעֲיִן אֵלּוּ שְׁמַעְתִּי גַם מִיְהוּדֵי שְׁשֹׁמֵעַ מֵהֶרֶה"ג ר' יְהוּדָה מוֹעֲלָם זצ"ל שְׁשֹׁמֵעַ מֵהֶרֶב כְּדוּרֵי זצ"ל. וְכֵן אָב הַתְּשַׁע"ב אוֹתִיּוֹת תְּשַׁעָה בָּאָב, שְׁבוּ נוֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ט' בָּאָב בְּגִימָטְרִיא דְדוּד. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' מֵאִיר רִיבֵן שְׁלִיט"א שְׁבַשְׁנַת תְּשַׁע"ב תְּשַׁעָה בָּאָב יְחוּל בְּשַׁבָּת. וּמִצִּינוּ בִירוּשָׁלַיִם (מְגִילָה ה:): ר' אָבָא בַר זְבִדָא בְּשֵׁם ר' חֲנִינָה בְקֵשׁ רַבִּי לַעֲקֹר תְּשַׁעָה בָּאָב שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת וְלֹא הִנִּיחוּ לוֹ, אָמַר הוּאֵיל וְנִדְחָה יְדָחָה. וּמוֹבָא בְּסִפְרָא 'עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל' (מִסְעִי) וְהִנֵּה הַצְּדִיק אִישׁ אֱלֹהִים מוֹה' יַעֲקֹב יַצְחָק אָמַר פְּרוּשׁ הַגְּמָרָא בְקֵשׁ רַבִּי לַעֲקֹר תְּשַׁעָה בָּאָב שְׁחַל בְּשַׁבָּת, וְאָמַר הוּאֵיל וְאִידְחֵי יְדָחֵי. פְּרוּשׁ שְׁרָצָה לַעֲקֹר צָרַת תְּשַׁעָה בָּאָב פֶּלֶל וְעֲקֹר וְלִגְלוֹת הַקֶּץ עַל יְדֵי שְׁחַל בְּשַׁבָּת יוֹם הַקְּדוּשׁ, וְהוּאֵיל וְאִידְחֵי יְדָחֵי לְגַמְרֵי. וְכֵן הַפְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ג, ח) **"הַשְּׁמִיעֵנִי בְּבִקְרָה חֲסִדְךָ", בְּגִימָטְרִיא ט' אָב הַתְּשַׁע"ב.** וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁגֵאוּלָה הַתְּשַׁע"ב בְּגִימָטְרִיא רֵאשׁ חוֹדֶשׁ אָב. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחוֹדֶשׁ אָב הַתְּשַׁע"ב בְּגִימָטְרִיא הַפְּתוּב **"בְּעֵבוֹר דְדוּד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחְךָ".** וְכֵן חוֹדֶשׁ אָב הַתְּשַׁע"ב בְּגִימָטְרִיא תְּשׁוּבָה שְׁלִימָה. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' אַבְיָגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שְׁה'תְּשַׁע"ב בְּגִימָטְרִיא אָב זְמַן קֶץ בְּעִיתָהּ.

וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֶּרְגֶר שְׁלִיט"א שְׁהַפְּתוּב (בְּמַדְבַּר י"א, כ"ז) **"וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִיָּד מִתְּנַבְּאִים בְּמַחְנָה" ר"ת בְּגִימָטְרִיא אוֹבְאָמ"ה.** וּמוֹבָא שֶׁם בְּתֵרְגוּם יוֹנָתָן וּבְתֵרְגוּם יְרוּשָׁלַיִם שְׁאֶלְדָּד הַתְּנַבָּא שְׁמִשָּׁה מֵת וַיְהוֹשֶׁעַ מְכַנִּיס. וּמִיָּד הַתְּנַבָּא עַל הַשְּׁלוֹ. וּשְׁנִיָּהּ יַחַד הַתְּנַבָּאוֹ עַל גּוֹג וּמְגוּג. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ. אֶלְדָּד הִנֵּה מִתְּנַבֵּי וְאָמַר הָא מִשָּׁה מִתְּכַנְיֵשׁ מִן עֲלָמָא וַיְהוֹשֶׁעַ בַּר נוֹן מְשַׁמֵּשׁ מְשִׁרִיתָא קָאִי מִן בְּתֵרִיָּה, וּמְדַבֵּר עֲמָא בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּמִיַּעַל יְתָהוֹן לְאַרְעָא פְּנִיעָנָאִי, וּמְחַסִּין יְתָה לְהוֹן. מִיָּד הִנֵּה מִתְּנַבֵּי וְאָמַר הָא סְלוּי סְלָקִין מִן יִמָּא וְחַפִּיִין כָּל מְשִׁרִיתָא דִּישְׂרָאֵל, וַיְהוּי לַעֲמָא לְתוֹקְלָא. בְּרַם תְּרִיָּהוֹן כְּחָדָא מִתְּנַבִּין וְאָמְרִין הָא מְלָכָא סְלִיק מִן אַרְעָא דְמְגוּג בְּסוּף יוֹמָאִי, וּמְכַנְשׁ מְלָכִין קְטָרִי תַגִּין וְאַפְרָכִין לוֹבְשֵׁי שְׁרִיוֹנִין, וְכָל עַמְמָאִי יִשְׁתַּמְעוּן לִיה וּמְסַדְרִין קְרָבָא בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל עַל בְּנֵי גְלוּתָא, וְנִפְלִין פְּגִרִיָּהוֹן עַל טוּרִיא דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַמְּקַבֵּל הֶרֶב נְחֻמְנִי זצ"ל שְׁהַתְּרַגּוּם יוֹנָתָן שֶׁם מְזַכֵּר אֶת הַמְּלִים **קִירִיס אִיטִימוֹס הַמְּרַמְזִים עַל כּוֹר אֲטוּמִי שֵׁיָּהּ חֶלֶק מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג.** וְכֵן **"אֶלְדָּד וּמִיָּד מִתְּנַבְּאִים בְּמַחְנָה" בְּגִימָטְרִיא תְּשַׁע"ג עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל.** וְתְּשַׁע"ג הִיא הַשְּׁנָה שֶׁל מְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג כְּדִלְקָמֵן. וְכֵן הַפְּתוּב שְׁנֹאֲמַר עַל הַגְּאֻלָּה (בְּמַדְבַּר כ"ד, י"ז) **"אֶרְאֹנוּ וְלֹא עָתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוּב",** בְּגִימָטְרִיא עִם הַמְּלִים תְּשַׁע"ג. וְכֵן ה' אֲלָפִים תְּשַׁע"א מְרַמְזֵי בְּפְתוּב **"עָתָה אֲשׁוּרְנוּ".**

וְהוֹסִיף הֶרֶם"ז שְׁלִיט"א שְׁמִזְמוֹר ע"ב בְּתֵהִלִּים מְדַבֵּר עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ **"יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנֵי שְׁמֵשׁ יְנוּן שְׁמוֹ",** וְהַמְּזְמוֹר מְסִים, **"כָּלוּ תְּפִלוֹת דְדוּד בְּן יִשִּׁי".** הַמְּרַמְזֵי עַל הַסּוּף וְהַקֶּץ. וּבְאַמַּת פְּסוּק זֶה קֶשֶׁה, מַה שֵׁיךְ שְׁדוּד יֹאמַר עַל עֲצָמוֹ שְׁכָלוּ וְהִסְתִּימוּ תְּפִלוֹתָיו, וְכִי דוּד הַמֶּלֶךְ מְסִים לְהַתְּפַלֵּל, וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁדוּד רְמַז שְׁעַד ע"ב, הוּא מִתְּפַלֵּל לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּלוּת, וְאַחֲרֵי ע"ב כְּבַר יֵשׁ גְּאֻלָּה. וְכֵן מְבַאֵר שֶׁם הַרְד"ק **"כָּלוּ תְּפִלוֹת דְדוּד בְּן יִשִּׁי",** כַּאֲשֶׁר יִשְׁתַּלְמוּ נְחֻמוֹת אֱלֹהֵי אֲז

כלו תפלות דוד בן ישי, ולא אמר כלו זמירות או הודאות, אך תפלות מענייני כפרה וסליחה והצלה, כי כאשר ישתלם הכל וימלך מלך המשיח בן דוד לא יהיו צריכים לא כפרה ולא הצלה, ואז כלו תפלות דוד בן ישי. ולכן המזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". דמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: "השם שפו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. וכן הלשון "דוד בן ישי" מופיעה רק פעמים בכתובים, פעם אחת במזמור ע"ב בתהלים שהזכרנו. והפעם השניה מופיע בפסוק (שמואל ב, כג, א) "ואלה דברי דוד האחרונים נאם דוד בן ישי". ורואים שוב שדוד משתמש בשמו דוד בן ישי כשמדבר על קץ וסוף, "דברי דוד האחרונים". וכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא תשע"ב.

מצינו במדרש (שמ"ר יט, ז, ר) נתן אומר, אמר הקדוש ברוך הוא למשה, כשם שעשיתי יעקב בכור, כך אני עושה למלך המשיח בכור, כך "קדש לי כל בכור". ובכור הוא אותיות כרוב או ברוך, שהם כמנין רכ"ח שנים מסוף האלף עד תשע"ב, שאז נזכה למעלת הבכורה. וכן כתוב (במדבר ג, מג) "ויהי כל בכור זכר". וזכר עם הכולל הוא גם בגימטריא רכ"ח כמנין בכור. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שהפסוק שם מסים את מנין הבכורים, "מבן חדש ומעלה לפקדיהם שנים ועשרים אלף שלשה ושבעים ומאתים". ו"שנים ועשרים אלף", מרמזים על כ"ב אותיות שבהן נרמז קץ הגאולה. ו"שלשה ושבעים ומאתים". מרמזים על 273 שנים מהבקר של האלף השישי בשנת ת"ק, עד סוף שנת תשע"ב. היינו תחלת הפסוק "בכור זכר" מרמזת על השנים שנשארו מתשע"ב עד סוף האלף. וסוף הפסוק מרמז על השנים שעד תשע"ב. וכן מזכרות שם לשונות של פקידה ופדיון המרמזות על הגאולה על שני המספרים: "פקד כל בכור זכר לבני ישראל" ו"את פדויי השלשה והשבעים והמאתים". וכן כתוב (תהילים צח, א) "זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו". שנוזכה לחסד של הגאולה בשנים שנותרו כמנין "זכר". וכן גלות מצרים שהיתה רד"ו שנים, הרמב"ן מונה רכ"ז שנים. רד"ו ועוד י"ז שנה שיעקב חי במצרים. ולפי הרמב"ן (שמות יב, מב) גלות מצרים היתה רכ"ז שנים, ובשנה הרכ"ח נגאלו. והגאולה העתידה דומה לגאולת מצרים כמו שכתוב (מיכה ז, טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

מצינו בירושלמי (תענית כד.) ר' עקיבה פד הוה חמי בר כוזבה הוה אמר דין הוא מלכא משיחא, א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים בלחייך ועדין בן דוד לא יבא. ובאר הרמ"ז שליט"א שאמר יעלו עשבים, לרמז על שנת תשע"ב. שעד זמן זה לא יבא, ובזמן זה יבא. וכן עשבים אותיות שבעים, לרמז על השבעים שנה של חבלי משיח פדלעיל. וכן עשבים בלחייך ועדין בן דוד לא יבא עם האותיות בגימטריא ה'תשע"ג. וכן הבאנו לעיל רמז מהרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שאם תספור הפסוקים למפרע מסוף התורה עד בראשית, תמצא פי הפסוק במנין ה' אלפים תשע"ב, כתוב "את עשב השדה", ויש בו סמיכות אותיות של ה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' צ' ח' שליט"א שהכתוב

שְׁאֵמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תהילים קב, יב) **"וְאָנִי כְעֵשֶׁב אִיבֵשׁ"**. בְּגִימָטְרִיָּא תשע"ב. הֵינּוּ שְׁעַד שְׁנַת תשע"ב, יְהִי מִצַּב הָעֵשֶׁב. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר שְׁהַמְשִׁיחַ הוּא בְּבַחֲיַנַת עֵשֶׁב. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: (בראשית כה:)
"וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה", זֶה מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן, "טָרָם יְהִי בְּאֶרֶץ". "וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה טָרָם יִצְמַח", זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה, מְשׁוּם שְׁאִין שֵׁם מְשֶׁה לְעַבְדֵי אֶת הַשְּׂכִינָה, שְׁעָלִיו נֶאֱמַר "וְאָדָם אֵין לְעַבְדֵי אֶת הָאֲדָמָה". וְסוּד הַדְּבָר "לֹא יִסּוּר שְׂבֵט מִיְהוּדָה" זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. "וּמַחֲקֵק מִבֵּין רִגְלָיו", זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. "עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה" זֶה מְשֶׁה. חֲשַׁבּוֹן זֶה כְּזֶה. דְּבָר אַחֵר "וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה" ע"ב שִׁי"ן. תָּלַת עֲלִין דְּאִנּוֹן שׁ יֵאָהֲדוּנָה". וְאִנּוֹן ע"ב עֲנִפִין דְּתַלְמִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁבָן ע"ב. כְּלָהוּ לֹא אֶתְאַחֲדִין בְּאַתְרָא דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָּא עַד דְּיִיתִי הֵהוּא דְּאִקְרִי אֲדָ"ם דְּאִיְהוּ יו"ד ה"א וּא"ז ה"א. וְדָא אִיְהוּ וְאָדָ"ם אֵין לְעַבְדֵי אֶת הָאֲדָמָה. רוֹאִים שְׁהַזְהַר מְקַשֵּׁר אֶת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד לְעֵשֶׁב, שְׂדֵה הַסּוּד שֵׁם ע"ב שְׁמַבִּיא אֶת הַגְּאֵלָה.

וְכֵן כְּתַב הָאֲדָמוֹר ר' יואל מסטמאר זצוק"ל ספר 'על הגאולה ועל התמורה' שְׁמַבְסֵס עַל מִדְרַש חו"ל (רות רבה ז, יב) **"זֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כָּל דְּבָר"**, רַבִּי חֲנִינָא פִּתְרַי קְרָא בְּיִשְׂרָאֵל לְשַׁעֲבֵר הָיוּ מְקַלְסִין עַל הַגְּאֻלָּה שְׁנֶאֱמַר **"זֶה אֵלֵי וְאִנּוּהוּ"**, וְעַכְשָׁיו עַל הַתְּמוּרָה שְׁנֶאֱמַר **"וַיִּמְרֹאוּ אֶת כְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכָל עֵשֶׁב"** אֵין לָךְ מִגּוֹל וּמִשְׁקָץ וּמִשְׁנָה כְּשׁוֹר בְּשַׁעֲהַ שְׁאוּכַל עֵשֶׁב. וּמִבְּאֵר שֵׁם בְּאֶרִיכוּת שְׁכָל סוּד עַכּוּב הַגְּאֻלָּה הוּא בְּמִדְרַשׁ הַזֶּה שְׁהַמִּירוּ אֶת הַגְּאֻלָּה **"בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכָל עֵשֶׁב"** כְּמוֹ בְּחֻטָּא הָעֵגֶל. וּבְאֵר הַרמ"ז שְׁלִיט"א שְׂרַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן תּוֹרְתָא, מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ עַל הַשׁוֹר שֶׁהוּא תּוֹרְתָא בְּאֶרְמִית, וְהוּא אָמַר לְרַבִּי עֲקִיבָה יַעֲלוּ עֵשֶׁבִים בְּלַחֲמֵיךְ, לְרַמֵּז עַל כֵּן שְׁיִמְרֹאוּ אֶת הַגְּאֻלָּה בְּעֵשֶׁב הַזֶּה שֶׁהַשׁוֹר אוֹכֵל, וְזֶה בְּלַחֲמֵים כְּבִיכּוֹל שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה שֶׁהוּא שֶׁרֵשׁ תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, הֵינּוּ שְׁיִמְרֹאוּ אֶת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה שְׁיִוְצֵאת מִהַלְּחֵינִים [דִּיקָנָא] שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה לְהַשְּׁפַעַת עֵשֶׁב שֶׁהַשׁוֹר אוֹכֵל, כְּמוֹ בְּחֻטָּא הָעֵגֶל שֶׁהַמִּירוּ אֶת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה בְּשׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׁב. וְכָל זֶה עַד שְׁנַת עש"ב כְּדַבְּאֵרְנוּ. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלֻגּוּלִים לְהַאֲרִיז"ל (כב) שְׁשַׁבְעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז ר"ת עש"ב, לְרַמֵּז עַל הַפְּסוּק **"בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכָל עֵשֶׁב"**, שְׁמַדְבֵּר עַל חֻטָּא הָעֵגֶל שְׁחֻטָּאוֹ בְּשַׁבְעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז, וְנִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי ה'לְקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (תהילים צב) עַל הַפְּסוּק **"בְּפֶרֶחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב"**, שְׁמַרְמֵז עַל הָעֵנָן הַזֶּה. וְאֶפְשָׁר לְהוֹסִיף אֶת הָאוֹת ת' שֶׁל תְּשַׁעָה בָּאָב, וְקַבַּל תשע"ב.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (חולין קלט:) אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנִּין **"וְאִנְכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר"**. וּמִבְּאֵר רש"י אֶסְתֵּר, **"הִסְתֵּר אֶסְתִּיר"** בִּימֵי אֶסְתֵּר יְהִי הִסְתֵּר פָּנִים וּמִצְאָהוּ צְרוּת רַבּוֹת וְרַעוּת. וְהָאוֹתִיּוֹת שְׁבָאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת אֶסְתֵּר הֵינּוּ אַחֲרֵי הִסְתֵּר פָּנִים, כְּשֶׁמִּתְחִיל הַגְּלוּי פָּנִים, הֵן תשע"ב. [כְּפִי שְׂרוּאִים בְּאֶרִיז"ל עַל שֵׁם אַכְדוּט"ם, שְׁלַפְנִי א' נִשְׂאֶרְת א', וְלַפְנֵי ס' סוּפִית יֵשׁ מ' רִגְלָה, כֵּן אַחֲרֵי ת' נִשְׂאֶרְת ת']. וְכֵן אֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה עִם הַמְּלִים וְהָאוֹתִיּוֹת בְּגִימָטְרִיָּא ה'תשע"ב. וְכֵשֶׁם שְׁאֵחַר אֶסְתֵּר זְכִינוּ לְשַׁרְשׁ בֵּית שְׁנִי, כֵּן אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת אֶסְתֵּר בְּתשע"ב, נִזְכָּה לְשַׁרְשׁ הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי אַכ"ר. וְהוֹסִיף הַר"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִוְנִנְשֵׁיין שְׁלִיט"א שְׁבִית שְׁנִי בְּגִימָטְרִיָּא תשע"ב.

וכן מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) אמר רבי ברכיה הכהן בי רבי "אחפש את ירושלים בגרות", מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי", הוי "אחפש ירושלים בגרות". היינו שהלשון "אחפש את ירושלים בגרות", היא מלשון "יצא לחפשי", המרמזת על הגאולה. וכן תשע"ב מרמזת בכתוב שהמדרש מזכיר על הגאולה (שמות כא, כב), "ובשבעת יצא לחפשי חנם", וכן מובא בחזקוני שם, "שש שנים יעבד", רמז לשש מלכיות ששעבדו בישראל, מצרים, אשור, בבל, מדי, ינו, אדום. משם ואילך ובשבעת יצא לחפשי. וכן הכתוב "כי תקנה עבד עברי שש שנים" בגימטריא 1943 מספר השנים מחרבן בית שני עד תשע"א. ואחר כך "ובשבעת יצא לחפשי" בתשע"ב. להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את הצרוף התשע"ב, משי"ח, תשוב"ה, אליה"ו. מעל הפסוק "ובשבעת יצא לחפשי".

ב יג ז	לא תשבעת הימים ולא יראה לחמוך ולא יראה לך שארכב לגבלך והגדת לבנך כי ומה הוא לאמר בעבור זה עשה יהוה
ב יג ז	והחשיו את יוֹמָיו וְיִשְׂרָאֵל מֵאֲרֻמְצָרִים וְיִקְחָם וְיִשְׁמָהוּ וְיִתְּמָהוּ וְיִסְמְכּוּ וְכִי הִשְׁבַּעְתָּ עַל אֶתְּנוֹתַי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פִּקְדוֹן
ב יד ט	רעה ופרשי ו וחי לו ועל פי החירת לפני בעל צפן ופרעה הקריבו ושאובני ישראל תעניני הם והנה מצרי מנסעא
ב יד כ	בן והחשו וי אראתה לי להו לאקרבה זה הכלה ליהויתמשהאת ידוע להיטו ולך יהיה האתה הוסיב וחקד יסעזו
ב יד לא	עמאת יהוה ויאמי כו ויהוה ובמשה עבד ואישי רמשה נוב י ישראל אתה שיהיה זה תהיה והו יאמר לא יאשרו
ב טו יז	לשבת קפתלתי והמהקד שאדני כו נודיך יהיה מלך על לטועדכי באסוס פרעה הרכבו ובפרשי וביטו ישיביהו
ב טז ב	עלאהרן במדבר ויאמר ואלהם בני ישראל למי יתקמת נובדי והוה בארץ מצרי מבשבת נוע לסי רהבש רבאכלנו לו
ב טז ג	האליה כסו יהי בערב ותעלה שלו ותכסאתה ממנה ובבקר היתה שכבתה לסיביל מחנהו ונשכבתה לסיביל ונהנה לפנ
ב טז ד	בתי וסליהוהי וסלאת מצאה ובשדת הששת מיסתלקתהו ובי ומהשביעית שבת לאייהי ובי וסליהוהי וסליהוהי
ב טז ה	מהתרביבועמד ימהתנסו ונתתי יהוה יצמא שם העם למיסי ולך העם מעל משהו יאמר למנה העלית כו ממצר יסלמה
ב יז ז	חבצאת זכרו וקספר ושיבא זכר יהושע ימהא מחאה את זכר עמלק מתחת השמים וביך חמשה חבצוי קרא שמו יהו
ב יח א	וכי כדבר אשר דדועל יסו יקחית ורתן משהו להו זכר יסללהי וביבאהרן וכלקניי ישראל לאלל לחסעסחו
ב יח ב	מעליך ונשא ואתך אמאת הדבר והתעשה וכו ואלהי סי כלתעמד וגם כל העם הצהע למקמו יבא בשלום ושמע משו
ב יח ג	העסאליהו והו יאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעבדה ענן בעבור ישמע העם דברי עמך וגם בך יאמי נו לעו
ב יח ד	ריהוה אל משה דדוע בעספן הרסו אליהוהי לראות ונפל ממנו רבו וגם הכהני שהנשיא אליהוהי וקדש ופן יפנ
ב כ א	ו אתה אראקאתה יסו אתך לאשר בכו ינחי ומהשביעית על כלך ברכי יהוה אחי ומהשבת ויקדש והוכד את אביך ואת אמ
ב כ ב	הער ותלע וואלהם שפטי סאשרת סי לפני הסכיתן כה עבד עברי ששנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי נסאסבו
ב כא ז	למשכבאמי יסו והתהלך בחוקועל משענתו ונקה המכה רשתו ויתן ורפא ורפא וכי יכה ישמע עבד וואתאמתו
ב כא ח	בעלה בורישלם כסף שיבלבעלי והמת יהילו וכי יגישורא ישאתו ורעהו ומת ומכר ואתה שורה וחי וצוא

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
 או במייל fish@neto.net.il
 ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
 ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ-360 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
 יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל.